

Mời Quán Nhỏ

Trần Ngọc Lân

Khi xưa chiều vàng nơi quán nhỏ. Tiếng giọt cà phê tha thiết đón

mời. Và đôi ta nhiều lần buông câu nói. Nguyện bên nhau trọn đời, luôn có

đôi. Hôm nay chiều tàn nơi quán nhỏ. Nhìn giọt cà phê ngỡ ngác và

rời. Vòng tay xưa ngậm ngùi không chung lối. Ngày bên nhau chỉ là dĩ vãng

thời. Giờ đây tương tư hai tiếng người ơi. Giờ đây suy tư giọt đắng trên

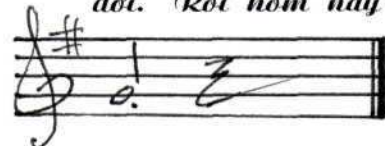
môi. Giờ đây mây giăng phủ kín hồn cõi. Giờ đây cô đơn quán nhỏ mình

tôi. Khi xưa chiều về nơi quán nhỏ. Tiếng giọt cà phê như ấm cõi

đôi. Rồi hôm nay chiều về tim đau nhói. Buồn khôn nguôi ngỡ ngàng trái đắng

môi.